

Sygn. akt II KK 336/22

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **B. L.**

skazanego za czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz
z art. 300 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 6 września 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wniesionej na rzecz skazanego B. L. jego obrońca, powołując się na przepis art. 532 § 1 k.p.k., zamieścił wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 lutego 2021 r., V K [...], zmienionego zaskarżonym kasacją wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 grudnia 2021 r., II AKa [...], do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek powyższy nie zasługuje na uwzględnienie, przy czym trzeba podkreślić, że nie został on w żaden sposób uzasadniony oraz że art. 532 § 1 k.p.k. mówi w pierwszej kolejności o wstrzymaniu wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją, a nie orzeczenia sądu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy konsekwentnie wskazuje, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma wyjątkowy charakter, jako odstępstwo od zasady zawartej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia (zob. np. postanowienia: z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03; z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 178/18; z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Wypada powtórzyć, że jako okoliczność przemawiająca za postąpieniem po myśli art. 532 § 1 k.p.k. przyjmuje się rangę zarzutów kasacyjnych (np. sygnalizujących uchybienie określone w art. 439 § 1 k.p.k.), które w połączeniu z realiami procesowymi sprawy pozwalają prognozować, że uwzględnienie kasacji jest w wysokim stopniu prawdopodobne. Dodatkowo należy rozważyć, czy szczególne i jednoznaczne w swej wymowie okoliczności prowadzą do wniosku, że wykonanie orzeczenia, zwłaszcza wymierzonej skazanemu kary, przed rozpoznaniem kasacji, spowoduje dla niego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, a tym samym jego niezasadne pokrzywdzenie.

Jak wspomniano, do tych przesłanek obrońca w żaden sposób nie nawiązał. Nie przesądzając natomiast na tym etapie postępowania o zasadności kasacji, którą w pisemnej odpowiedzi prokurator ocenił jako oczywiście bezzasadną, można wskazać, że jest faktem, iż w odniesieniu do skazania B. L. za czyn z art. 300 § 2 k.k. skarżący podniósł zaistnienie uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Argumenty przytoczone na poparcie tego zarzutu są poważne i prawdopodobieństwo uznania jego zasadności wydaje się wysokie, trzeba jednak mieć na uwadze, że kara łączna 2 lat pozbawienia wolności została skazanemu wymierzona na zasadzie absorpcji, po połączeniu kar jednostkowych: 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za czyn z art. 300 § 2 k.k., zatem nawet ewentualne uznanie zasadności wspomnianego zarzutu nie redukowałoby kary, którą ma do odbycia skazany. W konsekwencji nie zachodzi poważna obawa, że bez wstrzymania wykonania orzeczenia dojdzie do niezasadnego pokrzywdzenia skazanego. To stwierdzenie oparte jest również na poglądzie, że wstępny ogląd sprawy nie prowadzi do wniosku, iż szczególnie wysokie jest prawdopodobieństwo uznania trafności drugiego zarzutu kasacji – naruszenia art. 286 § 1 k.k. W tym względzie można zauważyć, że przepis ten

stosował sąd pierwszej instancji oraz że w apelacji obrońca nie twierdził, że doszło obrazy prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

[as]